

Sygn. akt V GC 356/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2015 roku

Sąd Rejonowy w Ostrołęce V Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Maciej Mulewski

Protokolant: sekr. sądowy Emilia Górna

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2015 roku w Ostrołęce

na rozprawie sprawy z powództwa

R. C. (nr NIP: (...))

przeciwko

(...) S.A. w S. (nr KRS: (...))

o zapłatę 21.130,07 zł

orzeka:

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda R. C. kwotę 19.657,35 zł (dziewiętnaście tysięcy sześćset pięćdziesiąt siedem złotych trzydzieści pięć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 18.02.2014 roku do dnia zapłaty;
2. oddała powództwo w pozostałej części;
3. tytułem zwrotu kosztów procesu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.077,44 zł (trzy tysiące siedemdziesiąt siedem złotych czterdzieści cztery grosze).

SSR Maciej Mulewski

Sygn. akt V GC 356/14

UZASADNIENIE

Powód R. C. w pozwie skierowanym przeciwko (...) S.A. w S. wnosił o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 21.130,07 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia 18.02.2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że na skutek kolizji drogowej w dniu 18.07.2013 r. z winy innego kierowcy posiadającego ubezpieczenie OC w pozwanym Towarzystwie (...) doszło do uszkodzenia towaru który powód przewoził na zlecenie swojego kontrahenta (...). Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił mu odszkodowanie w kwocie 4.000,00 zł. Powód podniósł, że szkoda była znacznie większa - uszkodzony towar był wartości 22.892,24 zł, co potwierdzała m.in. nota obciążeniowa wystawiona powodowi przez (...). Ponadto szkoda powoda obejmowała nie tylko odszkodowanie za uszkodzony towar, ale także odszkodowanie za przestój auta powoda, który w okresie naprawy oraz oczekiwana na rzeczoznawcę skierowanego przez ubezpieczyciela nie mógł realizować zleceń. W związku z tym żądana pozwem kwota 21.130,07 zł obejmowała:

- a) kwotę 18.892,24 zł z tytułu odszkodowania za uszkodzenie towaru (22.892,24 zł – 4.000,00 zł) ,
- b) kwotę 1.472,72 zł z tytułu odszkodowania za utracony zarobek (4 dni x 368,18 zł) ,
- c) kwotę 765,11 z odszkodowania za utracony zarobek za przewóz w trakcie którego doszło do szkody .

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 9 lipca 2014 r. w sprawie o sygn. akt V GNc 598/14 Sąd Rejonowy w Ostrołęce V Wydział Gospodarczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany (...) S.A. w S. w ustawowym terminie wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia od powoda na swoją kosztów postępowania , w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Według pozwanego przyznana w toku postępowania kwota 4.000 zł netto za uszkodzony towar w pełni wyczerpuje roszczenia strony powodowej. Zarzucił , że powód zarówno w trakcie postępowania likwidacyjnego , jak i w niniejszym postępowaniu nie wykazał zasadności roszczenia w dochodzonym zakresie. Pozwany podniósł , że wypłacone odszkodowanie za uszkodzony towar zostało wyliczone w oparciu o przeprowadzone oględziny uszkodzonego mienia oraz na bazie dokumentacji fotograficznej wykonanej w trakcie oględzin pojazdu po zdarzeniu. Procentowe określenie uszkodzonego towaru w protokole szkody nastąpiło na podstawie oświadczenia powoda , rzeczoznawca będący na miejscu jest bowiem specjalistą w zakresie ustalania wyłącznie uszkodzeń w pojeździe , a nie w towarze . Sporządził on stosowną dokumentację fotograficzną , z której bezsprzecznie wynika , że w znacznej części przedmiotowy towar mógł podlegać dalszej odsprzedaży. Pozwany zarzucił , że powód nie udowodnił wielkości poniesionej z tytułu uszkodzenia przewożonego towaru szkody. Podniósł , że powód dokonał bezpośrednio utylizacji bez zlecenia przedmiotowej czynności firmie zewnętrznej , jak również z pominięciem pozwanej. Powód nie dokonał remanentu uszkodzonego towaru podlegającego utylizacji . Protokół z czynności zniszczenia uszkodzonego towaru został sporządzony w sposób niepozwalający na zweryfikowanie faktycznie poniesionej szkody , brak jest bowiem spisu zutilizowanego mienia , dokumentacji fotograficznej oraz dokumentacji potwierdzającej stopień i ilość uszkodzeń przewożonego towaru.

W zakresie roszczenia o zwrot kosztów za utracony dochód pozwany podniósł , że roszczenie to również nie zostało udowodnione. Wyjaśnił , że pismem z dnia 9.01.2013 r. strona pozwana zobowiązała powoda do przedłożenia dokumentacji potrzebnej do zweryfikowania roszczenia powoda , bowiem przedłożone dokumenty nie wykazały zasadności podnoszonego roszczenia. Zarzucił , że nie jest wiadome jak była realizowana umowa o dostawę towaru po wypadku , czy powód miał zlecenia na okres przypadający bezpośrednio po wypadku , czy powód wykonywał zlecenia w weekendy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powód R. C. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Usługi (...) w G. w zakresie transportu drogowego towarów .

/ zaświadczenie z CEIDG – k. 24 /

W dniu 10.05.2012 r. powód zawarł z firmą (...) Sp. z o.o. w Ż. umowę o świadczenie usług transportowych nr (...) . Przedmiotem tej umowy było świadczenie przez powoda usług transportowych i innych usług dodatkowych , za wynagrodzeniem określonym w § 5 umowy. . Umowa została zawarta na okres 12 miesięcy. Aneksem nr (...) z dnia 15.05.2013 r. umowa została przedłużona na czas określony od dnia 15.05.2013 r. do dnia 15.05.2014 r.

/ umowa o świadczenie usług transportowych z 10.05.2012 r. z aneksem nr (...) z 15.05.2013 r. – k. 14-23 /

W ramach realizacji w/w umowy powód w dniu 18.07.2013 r. pobrał od kontrahenta napoje (głównie alkoholowe) różnego asortymentu , w łącznej ilości 68,314 hektolitrów .

/ specyfikacja załadunkowa dla transportu nr (...) – k. 27 /

W trakcie przewozu w/w towaru samochód powoda m-ki (...) uczestniczył w zdarzeniu drogowym z winy innego kierowcy ubezpieczonego w zakresie odpowiedzialności OC w pozwanym (...) S.A. w S. .

/ bezsporne , notatka urzędowa Policji ze zdarzenia drogowego – k. 51 /

Na skutek przedmiotowego zdarzenia samochód powoda oraz przewożony na nim towar uległ uszkodzeniom. Powód dokonał zgłoszenia szkody do pozwanego Towarzystwa (...) . W dniu 22.07.2013 r. specjalista ds. likwidacji szkód pozwanego dokonał oględzin uszkodzonego pojazdu i towaru , na okoliczność czego sporządził dokumentację fotograficzną .

/ dokumentacja fotograficzna – k. 89- 159 , dokumenty zgłoszenia szkody – k. 427-439 /

Po przeprowadzonych oględzinach powód zwrócił firmie (...) Sp. z o.o. w Ż. część towaru , która nie uległa uszkodzeniom. Pozostały, uszkodzony towar o wartości 22.892,24 zł został zniszczony w siedzibie w/w firmy w O. przy ul. (...) w dniu 23.07.2013 r. w obecności powoda i dwóch pracowników firmy D. F. i D. B. . Na powyższą okoliczność został sporządzony protokół komisyjnego zniszczenia. Wartość zniszczonego towaru została ustalona jako różnica między wartością towaru wydanego powodowi przy załadunku i towaru zwróconego przez powoda do magazynu kontrahenta .

/ zeznania świadków D. F. –k. 175- 176 i G. T. –k. 176- 177 , specyfikacja załadunkowa nr (...) – k.27 , protokół komisyjnego zniszczenia – k. 32 , dostawa zwrotna (...) – k. 30-31 /

Notą obciążeniową nr (...) z dnia 31.07.2013 r. powód został obciążony przez (...) S.A. kwotą 22.892,24 zł tytułem odszkodowania za niedobór towarów do transportu z dnia 18.07.2013 r. W/w notę powód uregulował przelewem w dniu 18.11.2013 r. .

/ nota obciążeniowa nr (...) z dnia 31.07.2013 r. –k. 28-29 , zaświadczenie (...) Sp. z o.o.– k.447 , potwierdzenie przelewu – k.448 /

Pozwany (...) S.A. w S. pismem z dnia 25.11.2013 r. poinformował powoda o przyznaniu odszkodowania za uszkodzony towar w kwocie 4.000,00 zł , wskazując że w/w kwotę wyliczono w oparciu o przeprowadzone oględziny uszkodzonego mienia oraz na bazie dokumentacji fotograficznej wykonanej w trakcie oględzin pojazdu po zdarzeniu.

/ pismo pozwanego z 25.11.2013 r. – k. 444 /

Odwołanie powoda od w/w decyzji nie zostało uwzględnione przez pozwanego.

/ odwołanie od decyzji – k. 42-43 , pismo pozwanego z 17.02.2014 r. – k. 40-41 /

Sąd zważył , co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie częściowo – do kwoty 19.657,35 zł .

Zasada odpowiedzialności pozwanego Towarzystwa (...) nie budziła wątpliwości.

Bezspornie bowiem do zdarzenia drogowego w dniu 18.07.2013 r. doszło z winy posiadacza pojazdu mechanicznego ubezpieczonego w zakresie OC u pozwanego.

Zgodnie z treścią art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. W myśl art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności

cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zgodnie z ustawą z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.Nr 124, poz.1152 ze zm.) obowiązkowym ubezpieczeniem objęta jest odpowiedzialność cywilna posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów.

Z art.34 ust.1 i art.36 ust. 1 w/w ustawy wynika, że odszkodowanie, które zakład ubezpieczeń, w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zobowiązany jest wypłacić poszkodowanemu, ustala się w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej, jeżeli są oni zobowiązani do odszkodowania za szkodą wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu.

Z zasady, iż zakład ubezpieczeń odpowiada w takim zakresie, w jakim odpowiada posiadacz lub kierowca pojazdu mechanicznego, wynika że ocena roszczeń odszkodowawczych poszkodowanego, następuje na podstawie odpowiednich przepisów prawa cywilnego, określających do jakich świadczeń byłby obowiązany posiadacz lub kierowca samochodu, który spowodował wypadek.

Spór między stronami sprowadzał się wyłącznie do ustalenia wysokości powstałej szkody na skutek zdarzenia z dnia 18.07.2013 r., a tym samym należnego powodowi odszkodowania.

Wysokość odszkodowania należy ustalać według zasad określonych w art. 361 k.c. i art. 363 k.c. Przepis art. 361 § 1 k.c. stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wedle zaś § 2 w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie zaś z art. 363§1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, nie dopuszczając jednak do nieuzasadnionego wzbogacenia się poszkodowanego. Odszkodowanie należy się bowiem tylko w granicach normalnego związku przyczynowego. Naprawienie szkody obejmuje zatem zarówno straty jakie poszkodowany poniósł, jak i korzyści, które mógł osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Odszkodowanie powinno w pełni rekompensować powstały uszczerbek we wszelkich dobrach poszkodowanego chronionych przez prawo. Innymi słowy naprawienie szkody poprzez zapłatę odpowiedniego odszkodowania powinno przywrócić stan istniejący przed wypadkiem w tym znaczeniu, że poszkodowany dysponuje majątkiem o tej samej wartości, co przed wypadkiem, przy czym stan ten należy rozumieć szeroko i mieści się w nim także obowiązek naprawienia strat poniesionych np. na skutek pozbawienia poszkodowanego samej możliwości korzystania z rzeczy.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy uznać należy, że wbrew zarzutom strony pozwanej wysokość szkody z tytułu uszkodzenia towaru nie może budzić wątpliwości. Wartość uszkodzonego na skutek kolizji towaru wyniosła 22.892,24 zł i taką kwotą powód został obciążony przez swojego kontrahenta (...) Sp. z o.o. w Ż., potwierdzeniem czego jest nota obciążeniowa nr (...) z dnia 31.07.2013 r. / k. 36 / . Poza sporem jest to, że również to, że powód w dniu 18.11.2013 r. uregulował przedmiotową notę / k. 447 - 448 / , a więc poniósł faktycznie szkodę (uszczerbek majątkowy) co do kwoty 22.892,24 zł. Szkoda majątkowa jest to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by istniał gdyby to zdarzenie nie nastąpiło. Podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, iż odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę. Przyznane przez

pozwane Towarzystwo odszkodowanie w kwocie 4.000 zł pokryło uszczerbek powoda jedynie w części, szkoda w zakresie kwoty 18.892,24 zł nie została wyrównana.

Zarzuty pozwanego odnośnie możliwości dalszej odsprzedaży znacznej części przedmiotowego towaru są chybione. Dowodem na powyższe nie mogą być załączone do akt zdjęcia uszkodzonego towaru / k. 89-159 /, które obrazują sam fakt oraz sposób uszkodzenia przewożonego przez powoda towaru. Natomiast ustalanie na podstawie tej dokumentacji, która część towaru uległa uszkodzeniu (i wymagała utylizacji), a która mogła podlegać dalszej odsprzedaży miałyby charakter hipotetyczny.

Dlatego w ocenie Sądu wnioskowany przez pozwanego dowód z opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego na okoliczność ustalenia szkody (poprzez wskazanie jaka część towaru uległa uszkodzeniu i powinna być zutylizowana, a jaka część towaru mogła podlegać dalszej odsprzedaży) należało uznać za niezasadny. Gdyby dopuścić dowód z opinii biegłego na w/w okoliczności, biegły musiałby w przybliżeniu szacować jakie szkody powstały czy mogły powstać. Rzeczą biegłego nie jest natomiast ocena materiału dowodowego, jak również stawianie hipotez. Celem opinii nie jest ustalenie stanu faktycznego, lecz wyjaśnienie określonych zdarzeń w oparciu o informacje specjalne, których sąd nie posiada. Aby możliwe było wydanie opinii przez biegłego w pierwszej kolejności musi zostać zgromadzony materiał dowodowy, na którym biegły mógłby pracować. Niejednokrotnie podstawą opinii są oględziny, jednakże wyłącznie wówczas, gdy stan będący przedmiotem opinii istnieje i da się go stwierdzić podczas oględzin. W niniejszej sprawie taka sytuacja nie ma miejsca, gdyż do uszkodzenia towaru doszło w lipcu 2013 r. i został on już dawno zutylizowany, a towar zwrócony przez powoda do kontrahenta zapewne już sprzedany. W tych okolicznościach wniosek o powołanie biegłego jawił się jako bezprzedmiotowy.

Zauważyć przy tym należy, że powód zwrócił część towaru swojemu kontrahentowi dopiero po oględzinach dokonanych przez likwidatora ze strony pozwanego Towarzystwa. Pozwany miał zatem pełną możliwość przeprowadzenia w toku postępowania likwidacyjnego czynności ustalających zakres uszkodzeń przewożonego towaru i możliwość jego dalszej odsprzedaży oraz zabezpieczenie odpowiednich dowodów na tą okoliczność. Ze wskazanych wyżej przyczyn sporządzona dokumentacja fotograficzna nie stanowi wystarczającego dowodu w tym zakresie.

Podsumowując powyższe zdaniem Sądu zaferowany przez stronę dowodową materiał dowodowy w postaci zeznań świadków D. F. i G. T. oraz dowodu z dokumentów obejmujących specyfikację załadunkową, dostawę zwrotną towaru, protokół komisijnego zniszczenia oraz notę obciążeniową nr (...) wraz z potwierdzeniem jej zapłaty, jednoznacznie potwierdza że szkoda w towarze na skutek zdarzenia z dnia 18.07.2013 r. wyniosła 22.892,24 zł. Przesłuchani świadkowie są osobami trzecimi dla powoda. Ich zeznania były stanowcze, logiczne, spójne i korelowały z treścią wskazanych wyżej dokumentów. Dodatkowo zauważyć należy, że powód R. C. nie miał żadnego interesu aby przekazać do utylizacji towar, który choćby w części nadawałby się do dalszej odsprzedaży, skoro miało to wpływ na wartość noty obciążeniowej. Takie zachowanie powoda byłoby nieracjonalne, sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Kierując się w/w argumentacją Sąd uznał roszczenie powoda o zapłatę kwoty 18.892,24 zł tytułem dopłaty do przyznanego powodowi odszkodowania z tytułu szkody w towarze za zasadne.

Odnośnie pozostałej części roszczenia dochodzonego pozwem na wstępie wskazać należy, że szkoda w postaci utraconych korzyści (lucrum cessans) ma charakter hipotetyczny, gdyż w ramach tego pojęcia poszukujemy odpowiedzi na pytanie, jak kształtowałoby się stan praw i interesów poszkodowanego, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż należy tu uwzględnić tylko takie następstwa w majątku poszkodowanego, gdzie oceniając rzecz rozsądnie, według doświadczenia życiowego, w okolicznościach danej sprawy dałoby się przewidzieć, że wzbogaciłby majątek poszkodowanego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 września 2012 roku, sygn. Akt I Aca 449/12, opubl. Lex nr 1223455). Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 czerwca 2002 r. (IV CKN 382/00, niepubl.) przyjął, że w razie dochodzenia naprawienia szkody w postaci utraconych korzyści,

musi ona być przez żądającą odszkodowania wykazana z tak dużym prawdopodobieństwem, że praktycznie w świetle doświadczenia życiowego można przyjąć, iż utrata korzyści rzeczywiście miała miejsce.

W ocenie Sądu wymagania powyższe w niniejszej sprawie spełnione zostały jedynie w części tj. co do kwoty 765,11 zł z tytułu zarobku utraconego na skutek niewykonania usługi przewozowej realizowanej w dniu 18.07.2013 r. na rzecz (...) Sp. z o.o. w Ż., na podstawie umowy o świadczenie usług transportowych (...) z dnia 10.05.2012 r. / k. 15-23 /. Zgodnie z § 5 ust. 1 lit a w/w umowy wynagrodzenia powoda za dostawę na trasie kanał B (tj . do i od Odbiorców prowadzących sprzedaż detaliczną , w tym w punktach gastronomicznych i sieciach handlowych z wyłączeniem hal i hurtu sieciowego ((...), (...)) rozliczanego jak kanał A) wynosiło 11,20 zł /hl. W dniu , w którym doszło do zdarzenia powód przewoził 68,314 hl alkoholu , co wynika ze specyfikacji załadunkowej dla transportu nr (...) k. 27 /. W tej sytuacji utracona przez powoda korzyść z tytułu niewykonania przedmiotowej usługi bezspornie wyniosła 765,11 zł (68,314 hl x 11,20 zł) .

W pozostałej części tj. co do kwoty 1.472,72 zł z tytułu utraconego zarobku za 4 dni przestoju pojazdu roszczenie powoda nie zostało należycie udowodnione. Oszacowanie przez powoda utraconych korzyści w oparciu o średnią strukturę dochodu dziennego z 3 miesięcy poprzedzających szkodę jest niewystarczające. Strona pozwana słusznie podniosła , że powód nie wykazał czy posiadał zlecenia na okres przypadający bezpośrednio po wypadku oraz czy wykonywał zlecenia w weekendy. Zarzuty te są o tyle istotne jeśli zważyć , że do szkody doszło w czwartek (18.07.2013 r.) , a oględziny rzeczoznawcy miały miejsce w poniedziałek (22.07.2013 r.) .

Mając na uwadze powyższe, Sąd na podstawie art. 436 k.c. i art. 805 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 19.657,35 zł , a w pozostałej części powództwo oddalił. Jednocześnie Sąd zasądził ustawowe odsetki od wskazanej wyżej kwoty od dnia 18 lutego 2014 r. tj. od dnia następującego po dniu , w którym pozwany rozpoznając odwołanie powoda odmówił odszkodowania w pełnej wysokości . Podstawą prawną orzeczenia o roszczeniu odsetkowym jest art. 817 k.c. i art. 14 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku (Dz. U. 2003r., nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych .

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. i art. 98 § 1 i 2 w zw. z art. 99 k.p.c. Koszty procesu po stronie powodowej wyniosły 3.491,00 zł (1.057,00 zł - opłata sądowa od pozwu , 2.400,00 zł - koszty zastępstwa prawnego , 34,00 zł – opłaty skarbowe od pełnomocnictw) , a po stronie pozwanej 2.417,00 zł (2.400,00 zł - koszty zastępstwa prawnego , 17,00 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa) . . Powód wygrał proces w 93 % , a pozwany w 7 % . Na podstawie art. 100 k.p.c. Sąd zastosował stosunkowe rozdzielenie kosztów procesu . Skoro powód wygrał proces w 93 % to pozwany winien zwrócić mu z tytułu kosztów procesu kwotę 3.246,63 zł (93 % z 3.491,00 zł) , natomiast powód winien zwrócić pozwanemu kwotę 169,19 zł (7 % z 2.417,00 zł) . W rozliczeniu należało zatem zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.077,44 zł (3.246,63 zł – 169,19 zł) .

SSR Maciej Mulewski